

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/745/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814209913
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814209913.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5 proti odporkyňi: Z. R., bytom C., X. cesta XC/XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov so sídlom Bratislava, Šafárikovo námestie č. 7, IČO: 42 362 962, zastúpená JUDr. Bohdanom Jakubisom so sídlom Bratislava, Dobrovičova č. 13, o zaplatenie 6.135,75 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 22.októbra 2014, č.k. 6C/107/2014-56 ako aj o vznesenej námietke navrhovateľa voči vstupu vedľajšieho účastníka do konania, jednohlasne, takto

rozhodol:

Vstup vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov so sídlom v Bratislave, Šafárikovo námestie č. 7 sa pripúšťa.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal voči odporkyňi zaplatenia sumy 6.135,75 eur s príslušenstvom. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 101 Občianskeho zákonníka, kedy dospel k záveru, že návrh je potrebné ako nedôvodný zamietnuť. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že odporkyňa ako dlžník uzavrela so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 150.000,- Sk. Úver mala zaplatiť v mesačných splátkach vo výške 2.282,- Sk so splatnosťou prvej splátky 20.04.2007 a konečnou splatnosťou úveru 20.07.2017 pri počte splátok 119. Rovnako je nesporné, že odporkyňa úver riadne nesplácala, bola v omeškané so splátkami, ktoré boli predmetom konania. Svojou povahou išlo o zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka a zároveň ide aj o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. a/, b/ zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy a podporne i spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka. Odporkyňa pri uzatváraní zmluvy mala postavenie spotrebiteľa, pretože úver jej nebol poskytnutý na výkon povolania, zamestnania alebo podnikania. Aktívna legitímácia navrhovateľa bola preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávok, pretože nadobudol pohľadávku od pôvodného veriteľa. Zo zmluvy ako aj prílohy k zmluve vyplýva, že dátum konečnej splatnosti úveru bol ku dňu 20.02.2017 a počet dní omeškania bol 1312 dní. Navrhovateľ uplatnil návrhom na začatie konania 81 splátok, splatných od 20.06.2010 do 20.02.2017 v celkovej sume 6.135,75 eur. Odporkyňa a aj vedľajší účastník vzniesli námietku premlčania nároku navrhovateľa s odkazom na dátum splatnosti úveru a dátum začatia konania. Súd sa v celom rozsahu stotožňuje so vznesenou námietkou premlčania, pretože splatnosť mesačných splátok, ktoré boli predmetom konania nastala 10.05.2011, kedy navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a keďže navrhovateľ podal návrh dňa 04.06.2014, bol tak návrh podaný po uplynutí trojročnej premlčacej doby podľa § 101 OZ. Vzhľadom nato, že zmluva je spotrebiteľským úverom, pričom na záväzky zo spotrebiteľskej zmluvy

je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka a tým i ustanovenie o premlčaní, spravuje sa premlčanie Občianskym právom. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje, že ide o zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka, ktorý je absolútnym obchodom v zmysle § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka odvodzuje použitie ustanovení o premlčaní nie podľa Občianskeho, ale podľa Obchodného práva, súd dodáva, že nijako nespochybňuje, že ide o zmluvu o úvere, ktorá je absolútnym obchodom. Nemožno však nevidieť, že zmluva je zároveň aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere a teda regulovaná osobitnou právnou úpravou. V zásade ide o vzťah medzi bankou a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver pre osobné potreby. Ide o typický občianskoprávny vzťah, ktorý je v praxi veľmi frekventovaný. V prípade existencie duplicitnej právnej úpravy v rovnakých inštitútoch súkromného práva, je dôvodné aplikovať na občiansky vzťah, nie podnikateľské právo, ale občianske právo. Použitie najvýhodnejšieho podnikateľského práva a nie občianskeho práva na spotrebiteľský vzťah vrátane premlčania predstavuje zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Preto súd návrh navrhovateľa z dôvodu premlčania jeho práva v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodne v súlade s § 151 ods. 3 O.s.p..

Podaním doručením na OS Prievidza dňa 26.09.2014 vstúpil do konania na strane odporkyne ako vedľajší účastník Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov. Podaním doručeným na OS Prievidza dňa 17.10.2014 zároveň vedľajší účastník na strane odporkyne vzniesol námietku premlčania. Po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa dňa 22.10.2014 v lehote na podanie odvolania vzniesol navrhovateľ námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníctva s prihladnutím na § 93 ods. 2, 3 O.s.p., kedy uviedol, že ak vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu, právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu súčasťou oznámenia o vstupe, musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada. Vzhľadom k tomu, že združenie takýto súhlas do dnešného dňa nepredložilo, navrhovateľ zastáva názor, že nespĺnilo podmienky na vznik vedľajšieho účastníctva. Poukázal tiež na rozhodnutie Ústavného súdu PL ÚS 1/2014-9 ako aj rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Obo 151/2007. Žiadal v konečnom dôsledku, aby vstup vedľajšieho účastníka na strane odporkyne do konania pripustený nebol.

Zároveň navrhovateľ podal včas odvolanie voči rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol jeho návrh zamietnutý. Namietal, že úverová zmluva bola uzatvorená dňa 08.03.2007, pričom v čase od 31.12.2007 sa vzťahovali ust. § 52 až 54 OZ len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8.časti OZ ako aj na zmluvu podľa § 55. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku. Závazkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere sa bez ohľadu na povahu účastníkov sa spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka, rozhodnutie NS SR 2Mcd0 3/2011. Zároveň poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 6Mcd0 4/2012, z ktorého vyplýva, že na otázku premlčania uplatneného nároku bolo treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Poukázal tiež na rozhodnutia iných súdov a to KS v Banskej Bystrici, KS v Trnave, KS v Prešove s tým, že vzhľadom na tieto rozhodnutia zastáva ten názor, že návrh navrhovateľa nemožno považovať za premlčaný, keďže premlčacia doba ku dňu podania návrhu neuplynula, a teda navrhovateľovi vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrhu vyhovie v celom rozsahu, prípadne zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy konania.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril vedľajší účastník na strane odporkyne, ktorý poukazuje na ust. § 52 ods. 3, 4, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako aj na ust. § 3 ods. 3, § 4 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ďalej na § 2 písm. b/ zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s tým, že zmluva je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou a riadi sa režimom Občianskeho zákonníka s tým, že neplatné je dojednanie o režime Obchodného zákonníka. Poukázal ďalej na § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka, ktorý ustanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby s tým, že v prejednávanej veci pokiaľ veriteľ môže vyvolať splatnosť dlhu sám, potom môže svoje právo aj vykonávať s tým, že prvá objektívna možnosť vykonania práva je okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať. V tomto prípade mohol veriteľ zosplatiť úver už v prípade, že odporkyňa bola v omeškaní so splatením jednej splátky viac ako 10 dní. Od tohto momentu začala plynúť premlčacia doba a preto vzniesol námietku premlčania celého práva. Namietal tiež aktívnu legitímáciu na strane navrhovateľa, ktorú odvodzuje navrhovateľ zo zmluvy, ktorú uzatvoril so Slovenskou sporiteľňou. Tieto nároky mohol získať postúpením a preto je potrebné, aby sa súd v prvom rade zaoberal otázkou, či zistený skutkový stav opodstatňuje záver, že postúpenie je platné a účinné. Poukázal na § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách ako aj zákonné podmienky postúpenia zmluvy s tým, že postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou je povinný tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta

písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie tejto skutočnosti má za následok nedokázania aktívnej legitímácie postupníka. V prejednávanej veci tak navrhovateľ nedokázal, že pohľadávka v čase jej postúpenia existovala, teda že finančné prostriedky boli skutočne poskytnuté a že bola spôsobilá na postúpenie. Vzhľadom na postup v prejednávanej veci zvolený navrhovateľom mal zato, že k zosplatneniu k úveru došlo v rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ a preto takýto úkon je neplatný v zmysle § 39 OZ. Žiadal preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

Skôr ako krajský súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku v dôsledku odvolania sa navrhovateľa bolo potrebné vysporiadať sa vedľajším účasťstvom na strane odporkyne vzhľadom na písomnú námietku vznesenú navrhovateľom po vyhlásení rozhodnutia vo veci samej zo strany súdu prvého stupňa.

Ako už bolo vyššie konštatované, vedľajší účastník na strane odporkyne zahlásil vstup do konania písomným podaním doručeným na súd prvého stupňa dňa 26.09.2014. Z ust. § 93 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že s účinnosťou do 31.12.2014 mohol do konania vstúpiť právnická osoba, ktorej je predmet činnosti ochrana práv podľa osobitného predpisu buď z vlastného podnetu, alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva rozhodne súd len na návrh aj keď určitý subjekt sa stáva vedľajším účastníkom už v momente, keď súdu dôjde jeho procesný úkon obsahujúci prejav vôle, má účastník, ktorého chce vedľajší účastník v konaní podporovať procesné právo vyjadriť svoj súhlas, resp. nesúhlas s jeho vstupom do konania. Súd prvého stupňa doručil ako odporkyňi, tak aj navrhovateľovi oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania s tým, že odporkyňa nesúhlas so vstupom do konania nevyjadřila. Zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31.12.2014 nevyplýva, že by sa pre účinný vstup vedľajšieho účastníka do konania vyžadoval výslovný súhlas účastníka, na strane ktorého vstupuje do konania za účelom jeho podpory a ochrany práv.

V prejednávanej veci neobstojí námietka zo strany navrhovateľa, že účel procesnej pomoci môže byť naplnený len za predpokladu, že hlavný účastník konania s takýmto vstupom vysloví súhlas. Ust. § 93 O.s.p. v znení platnom do 31.12.2014 totiž vstup účastníka nepodmieňuje súhlasom vedľajšieho účastníka so vstupom, ale len so súhlasom s úkonom vedľajšieho účastníka. Je pravdou, že účastník konania má právo svojim nesúhlasom zabrániť tomu, aby na jeho strane sa zúčastnil konania aj vedľajší účastník. V prejednávanej veci však odporkyňa nevyslovila nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka a preto dospel krajský súd k záveru, že námietka vstupu v prejednávanej veci nie je dôvodná. Zároveň krajský súd dodáva, že navrhovateľ nevenuje náležitú pozornosť rozdielnosti v právnej úprave a terminologickým pojmom s tým, že je potrebné rozlišovať pojmy vstup do konania a súhlas s úkonmi vedľajšieho účastníka (rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo 188/2012), ktoré bližšie vykladá povinnosť súdu skúmať úkon vedľajšieho účastníka vo vzťahu k § 93 ods. 4 O.s.p. a neopiera vstup vedľajšieho účastníka do konania a vyslovene súhlasu hlavného účastníka. Preto odvolací súd s poukazom na vznesenú námietku vstupu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne do konania po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa pripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania a ďalej sa potom v náväznosti na odvolanie navrhovateľa voči rozsudku súdu prvého stupňa zaoberal napadnutým rozsudkom.

Krajský súd ako súd odvolací rozsudok súdu prvého stupňa preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje a na zdôraznenie správnoti k veci dodáva:

V predmetnej veci si navrhovateľ ako postupník uplatnil voči odporkyňi pohľadávku zo zmluvu o splátkovom úvere č. 0372915762, ktorú medzi sebou uzatvorili dňa 08.03.2007 Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ a odporkyňa ako dlžník. Na posúdenie dôvodnoti uplatneného nároku navrhovateľa bolo v prvom rade potrebné ustáliť charakter predmetnej úverovej zmluvy z hľadiska spotrebiteľského práva. Je nepochybné, že predmetná úverová zmluva tak ako aj každá iná o úvere je tzv. absolútnym obchodom v zmysle § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. To však na druhej strane nevyučuje možnosť, že svojim charakterom ide zároveň o spotrebiteľskú zmluvu, teda zmluvu, ktorú uzatvára dodávateľ v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti so spotrebiteľom fyzickou osobou, ktorá nekoná ako obchodník. Súd prvého stupňa túto otázku charakteru predmetnej zmluvy o úvere správne posudzoval podľa ust. § 52

ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou, teda ku dňu 08.03.2007. V tom čase ust. § 52 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka ustanovovali, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8.časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, pričom dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Z toho je zrejmé, že zmluva o úvere v súlade s § 497 a nasl. Obchodného zákonníka nebola zaradená medzi spotrebiteľské zmluvy podľa uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka. Napriek tomu je však predmetná zmluva o úvere zmluvou spotrebiteľskou a to v zmysle ust. § 2 písm. a/, b/ zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s tým, že v zmysle § 3 ods. 2 cit. zákona mala odporkyňa pri uzatváraní zmluvy postavenie spotrebiteľa.

Posudzujúc predmetnú zmluvu o úvere, ktorú medzi sebou uzatvoril dňa 08.03.2007 právny predchodca navrhovateľa ako veriteľa a odporca ako dlžník podľa uvedených zákonných ustanovení dospel odvolací súd k záveru, že zmluva je zmluvou spotrebiteľskou zhodne so súdom prvého stupňa a záväzkový vzťah ňou vytvorený je spotrebiteľským vzťahom. Túto zmluvu uzatvárala na jednej strane banka (právny predchodca navrhovateľa) ako podnikateľ v rámci podnikateľskej činnosti a na druhej strane odporkyňa ako fyzická osoba, u ktorej v konaní bolo preukázané, že by zmluvu uzatvárala a čerpala inak ako pre osobnú potrebu. Teda v konečnom dôsledku je tak správny záver súdu prvého stupňa, že záväzkový vzťah z predmetnej zmluvy je vzťahom zo zmluvy spotrebiteľskej.

V ďalšom je potom potrebné uviesť, že súd prvého stupňa na otázku premlčania uplatneného práva navrhovateľa správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní. Je nepochybné, že v danej veci je záväzkový vzťah medzi účastníkmi vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, keď bol založený spotrebiteľskou zmluvou uzatvorenou medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom ako dodávateľom pri jeho podnikateľskej činnosti a neobstojí námietka navrhovateľa, že otázku premlčania jeho práv je potrebné posudzovať podľa Obchodného zákonníka. V zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukazom na prevzatie záväzkov SR vyplývajúcich z komunitárneho práva v oblasti ochrany spotrebiteľa je potrebné aj v oblasti tzv. absolútnych obchodov aplikovať ustanovenia § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa, ak tieto majú svoj pôvod v spotrebiteľskej zmluve. V zmysle ust. § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú obchodnoprávne vzťahy len podmnožinou občianskych vzťahov a preto, ak v čase uzavretia zmluvy medzi účastníkmi neexistovala špeciálna úprava ochrany spotrebiteľa v Obchodnom zákonníku, bolo v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka potrebné na právny vzťah účastníkov subsidiárne aplikovať aj ustanovenia o ochrane spotrebiteľa obsiahnuté v Občianskom zákonníku. Preto súd prvého stupňa postupoval správne, ak na vzťah účastníkov aplikoval príslušné právne normy chrániace spotrebiteľa.

Ďalej odvolací súd uvádza, že práve vzhľadom na tento charakter záväzkového vzťahu medzi účastníkmi treba brať prednostne zreteľ pri posudzovaní otázky premlčania práv z tohto záväzkového vzťahu a odporkyňou ako spotrebiteľom, treba poskytnúť zvýšenú právnu ochranu a to tým, že otázka premlčania sa spravuje podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre odporcu ako spotrebiteľa priaznivejšie. Záväzkový vzťah medzi účastníkmi nie je vzťahom medzi dvomi podnikateľmi, ale vzťahom medzi podnikateľom a nepodnikateľom, spotrebiteľom, pričom takéto spotrebiteľské vzťahy sú primárne upravené ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. V tomto zmysle potom platí, že podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Je náležité a plne súladné s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo. S účinnosťou zák.č. 150/2004, t.z. od 01.01.2004 došlo k zásadnej zmene spotrebiteľského práva. Nevýhodnejšie zmluvné klauzuly oproti zneniu Občianskeho zákonníka sa dostali do rozporu s novým ust. § 54 ods. 1 „spotrebiteľovi sa ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie“. Použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva, ani občianskeho práva na spotrebiteľský vzťah vrátane premlčania predstavuje také zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Je preto nevyhnutné aplikovať na otázku premlčania zo spotrebiteľskej zmluvy ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Vo zvyšku ako bolo vyššie uvedené odvolací súd stotožňuje sa s právnym záverom súdu prvého stupňa o premlčaní nároku, odvolací súd z hľadiska počiatku plynutia a konca plynutia premlčacích poukazuje v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

S poukazom na premlčanie daného nároku potom nebol dôvod zaoberať sa ďalšími odvolacím námietkami, prípadne vyjadrením zo strany vedľajšieho účastníka na strane odporkyne o nedostatku vecne aktívnej legitímácie na strane odporcu vo vzťahu k postúpeniu pohľadávky a k zosplatneniu pohľadávky.

Preto v konečnom dôsledku krajský súd ako súd odvolací, potom ako rozhodol o tom, že vstup vedľajšieho účastníka na strane odporkyne je prípustný, rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania krajský súd nerozhodoval, preto lebo súd prvého stupňa zvolil postup predpokladaný v ust. § 151 ods. 3 O.s.p., v dôsledku čoho nakoniec rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.